

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Co/24/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113211625
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5113211625.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 264 29 705, proti žalovanej: V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX E. F., štátnej občianke SR, v konaní o zaplatenie zmenkovej sumy 119,53 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 5C/283/2013-200 zo dňa 15.11.2016 vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol v spojení s výrokom o trovách súdneho konania, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 5C/283/2013-200 zo dňa 15.11.2016 v napadnutom výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol v spojení so závislým výrokom, ktorým sa žalovanej priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e .

Žalovaná n e m á n á r o k na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd prvým výrokom čiastočne zastavil konanie o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne zo sumy 772,53 Eur od 2.5.2010 do 2.9.2010 zo sumy 722,53 Eur od 3.9.2010 do 28.9.2010, zo sumy 692,53 Eur od 29.9.2010 do 5.12.2010, zo sumy 642,53 Eur od 6.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 342,53 Eur od 14.1.2011 do 21.2.2011, zo sumy 302,53 Eur od 22.2.2011 do 17.4.2011, zo sumy 282,53 Eur od 18.4.2011 do 19.5.2012, zo sumy 262,53 Eur od 20.5.2012 do 16.9.2012, zo sumy 191,53 Eur od 17.9.2012 do 8.11.2012, zo sumy 119,53 Eur od 9.11.2012 do zaplatenia. Druhým výrokom vo zvyšku sa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu doručenú okresnému súdu dňa 28. 03. 2013, ktorou sa domáhal voči žalovanej splnenia povinnosti zaplatiť zmenkovú sumu 119,53 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne z jednotlivých dlžných súm s uvedením dátumu splatnosti a vyčíslenia úroku v odôvodnení rozhodnutia, 6 % ročný úrok z jednotlivých dlžných súm s uvedením dátumu splatnosti a vyčíslenia úroku v odôvodnení rozhodnutia, zmenkovú odmenu vo výške 2,58 Eur (1/3 % zmenkovej sumy) a náhrady trov konania. Pohľadávku voči žalovanej si uplatnil v zmysle čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“). Žalobu odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 10.09.2009 na zmenkovú sumu 772,53 Eur, pričom sa zaviazala aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 02.05.2010. Indosovaná zmenka je vista zmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Zmenka bola vystavená dňa 10.09.2009 na sumu 772,53 Eur, pričom do jej textu bol poňatý záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s 0,25 % denným úrokom od 02.05.2010. Za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa. Indosant

predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ doposiaľ zaplatil 653 Eur, na úroky neuhradil žiadnu sumu. Keďže zmenková listina je opatrená doložkou „bez protestu“, indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 5C/283/2013-55 zo dňa 2.5.2014, ktorým žalobu zamietol, pretože vzhľadom na zistený skutkový stav dospel k názoru, že zmenka, titulom ktorej žalobca uplatnil žalovanú sumu je neplatná, nakoľko bola vystavená v rozpore so zákonom. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 13Cob/18/2015-113 zo dňa 2.7.2015 vyššie uvedený rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Po vrátení veci okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 5C/283/2013-134 zo dňa 1.12.2015, ktorým žalobu zamietol. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 13Co/67/2016-181 zo dňa 9.8.2016 vyššie uvedené rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Dňa 28.12.2015 bolo okresnému súdu doručené podanie žalobcu, ktorým čiastočne vzal žalobný návrh späť. V časti rozsahu zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne. Pôvodnou žalobou bol uplatnený zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne. Po uvedenom podaní žalobca uplatnil zmenkový úrok vo výške 0,6 % denne.

5. Okresný súd na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, ktorý v tejto časti zbral žalobu späť pred začatím prvého pojednávania postupom podľa § 145 ods. 2 v spojení s ust. § 146 ods. 1 CSP zastavil konanie, čo do zaplatenia zmenkového úroku 0,19 % denne zo sumy 772,53 Eur od 2.5.2010 do 2.9.2010 zo sumy 722,53 Eur od 3.9.2010 do 28.9.2010, zo sumy 692,53 Eur od 29.9.2010 do 5.12.2010, zo sumy 642,53 Eur od 6.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 342,53 Eur od 14.1.2011 do 21.2.2011, zo sumy 302,53 Eur od 22.2.2011 do 17.4.2011, zo sumy 282,53 Eur od 18.4.2011 do 19.5.2012, zo sumy 262,53 Eur od 20.5.2012 do 16.9.2012, zo sumy 191,53 Eur od 17.9.2012 do 8.11.2012, zo sumy 119,53 Eur od 9.11.2012 do zaplatenia.

6. K procesnému postupu okresný súd uviedol, že nariadil pojednávanie na deň 15.11.2016 o 12.30 hod. a podľa § 180 Civilného sporového poriadku vykonal súdne pojednávanie v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, ktorým bolo predvolanie na súdne pojednávanie riadne a včas doručené. Splnomocnený zástupca žalobcu svoju neúčast' na súdnom pojednávaní ospravedlnil, uviedol, že nemá námietky, aby sa otvorilo pojednávanie bez jeho účasti a jeho odročenie nežiadal. Poukázal však na to, že v zmysle Nariadenia, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je zásadne písomné.

7. Okresný súd poukázal na vykonané dokazovanie, aplikáciu ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 písm. a), § 4 ods. 6 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 5, čl. 6 ods.1 smernice 93/13/EHS, ustanovenie § 226 O.s.p. v znení platnom a účinnom do 30.6.2016, Stanovisko č. 93 Najvyššieho súdu SR dňa 20.10.2015, v súlade s ktorým prijatým stanoviskom vo veci postupoval a rozhodoval.

8. Vzhľadom na to, že už skutočnosti, uvedené v žalobe a pripojená zmenka nasvedčovali tomu, že žalovaná má postavenie spotrebiteľa, okresný súd ex offo zabezpečil a vykonal dôkaz oboznámením sa s exekučným spisom sp. zn. 3Er/109/2011, pričom postupoval, vzhľadom na právne postavenie žalovanej ako spotrebiteľa, v zmysle ustanovenia § 295 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

9. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že pôvodný veriteľ spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovaná uzatvorili dňa 10.9.2009 zmluvu o úvere, na základe ktorej sa spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. zaviazala poskytnúť žalovanej ako dlžníčke sumu 350 Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom 346 Eur, t.j. celkovú sumu 696 Eur v mesačných splátkach vo výške 58 Eur, v počte splátok 12. Uvedený záväzkový vzťah bol zabezpečený zmenkou, ktorú vystavila žalovaná v zmysle bodu 14 všeobecných podmienok poskytovania úverov. Z úradnej činnosti okresného súdu je známe, že predmetom podnikania spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Z výpisu z obchodného registra, ktorý bol súčasťou exekučného spisu okresný súd zistil, že predmetom podnikania spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Uzatvorená zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom v

zmysle ust. § 261 Obchodného zákonníka, bez ohľadu na právnu formu je súčasne aj spotrebiteľskou zmluvou. Okresný súd mal preukázané, že spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je dodávateľom, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V úverovej zmluve je uvedené, že žalovanej sa poskytol úver na výkon zamestnania, žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že úver bol skutočne poskytnutý na uvedený účel. Žalovaná je v zmluve jednoznačne označená ako fyzická osoba jej rodným číslom a údajom o bydlisku. Uzavretý záväzkový vzťah spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z vyššie uvedených dôvodov je právny vzťah, ktorý vznikol medzi pôvodným veriteľom spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou, vzťahom spotrebiteľským, a preto na tento vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Či medzi spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah súd skúmal v súlade s prijatým stanoviskom Najvyššieho súdu SR.

10. Okresný súd skonštatoval, že zmluva o úvere neobsahovala všetky podstatné náležitosti vyžadované v ustanovení § 4 ods. 1, 2 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, neobsahovala dohodu o ročnej úrokovej sadzbe, o ročnej percentuálnej miere nákladov, priemernej hodnote RPMN, konečnú splatnosť úveru, preto v zmysle uvedeného zákona sa predmetný úver považuje za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Indosovanie zmenky, ktoré má za následok zmenu veriteľa, nemení nič na povahe záväzku, vyplývajúceho z predmetného záväzkového vzťahu. V prejednávanej veci zmenka slúžila ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu. Z európskych právnych noriem, ako aj z vnútroštátnych právnych noriem na ochranu spotrebiteľa, vyplýva súdom povinnosť vykonávať ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok. Ustanovenia na ochranu spotrebiteľa majú kogentnú povahu a špeciálny charakter a uplatňujú sa aj pred ustanoveniami napríklad obchodného práva, či zákona o zmenkách a o šekoch a inými právnymi normami. Z vyššie uvedených skutočností, ako aj súdnych rozhodnutí vyplýva, že nie je možné izolovať zmenkový abstraktný vzťah od vzťahu spotrebiteľského. Ich vzájomný vzťah je vyjadrený aj v samotnom zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne v ustanovení § 4 ods. 6. Citované ustanovenie rieši nielen vzájomný vzťah zmenky a záväzkov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy, ale súčasne vyjadruje limity, podľa ktorých je možné dlh, vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy zabezpečiť zmenkou. Z predložených dôkazov vyplynulo, že podmienky, pre prijatie zmenky od spotrebiteľa stanovené zákonom, neboli splnené. Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase vystavenia zmenky, bolo možné zabezpečiť úver zmenkou, avšak za podmienok, že veriteľ mohol prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. V prejednávanej veci istina poskytnutého úveru predstavovala sumu 350 Eur, zmenku bolo možné vystaviť na sumu 105 Eur, pričom zmenka bola vystavená na sumu 772,53 Eur. Navyše okresný súd považoval zmluvné dojednanie, a to dohodu o vyplnení zmenky, za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Je zrejmé, že primárnym cieľom uzatvorenia uvedenej dohody je obchádzať ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Dohoda o vyplnení zmenky je v rozpore s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dohoda o vyplnení zmenky umožňuje vystaviť povinnému zmenku, v ktorom nie je vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, pričom zmenkovú sumu vyplní veriteľ v rozsahu všetkých jeho peňažných nárokov voči dlžníkovi, ktoré podľa uváženia veriteľa vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Takéto zmluvné dojednanie za zisteného skutkového stavu je neprijateľné a tým aj neplatné podľa § 54 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Takýto výkon práva zo strany žalobcu je v rozpore aj s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka o dobrých mravoch. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v spore plný úspech, preto jej vzniklo právo na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to vo výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol (II.) v spojení aj so závislým výrokom (III.), ktorým sa žalovanej priznalo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca namietal, že okresný súd, pokiaľ vykonal

dokazovanie oboznámením sa s úverovou zmluvou, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi, tak takéto dokazovanie úverovou zmluvou ani dokazovanie exekučným spisom, žalobca ani žalovaný nenavrholi. Pokiaľ žalobca predložil ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, tak okresný súd bol povinný rozhodnúť len o nárokoch vyplývajúcich z tejto zmenky. Žalovaná podľa článku 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia mohla vznášať námietky voči zmenke, a ak tak neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Okresný súd mal ďalej za nesporné, že žalovaný so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. uzatvorili zmluvu o úvere, ako aj, že zmenka, ktorá je predmetom sporu je zmenkou zabezpečovacou a žalovaný uzavrel zmluvu o úvere ako spotrebiteľ. Tieto údajne nesporné skutočnosti neboli tvrdením ani jedného z účastníkov konania. Žalovaná ani žalobca sa k týmto skutočnostiam nikdy nevyjadrili, preto neexistuje spôsob, akým by súd mohol dospieť k nespornosti týchto skutočností. Podľa názoru žalobcu okresný súd ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb., keďže žalovaná vo všeobecnosti nie je oprávnená vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaná, tým menej tak môže činiť sám súd. Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb. vyplýva, že dôkazné bremeno v rovine kauzálnych námietok spočíva na žalovanej a nie na žalobcovi. Ak takéto dôkazné bremeno neunesie, tak je povinný plniť zo zmenky. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, z ktorého vyplýva, že zmenkový záväzok je úplne samostatný a oddelený od prípadného záväzku, ktorý bol pôvodom vzniku tohto zmenkového záväzku. Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci žalobcu, z ktorého vyplýva, že ak žalobca uplatnil nároky zo zmenky, ktorú žalovaný podpísal a ktorú pôvodný majiteľ previedol na žalobcu rubopisom, nemôže byť žalobcom uplatnený nárok neprípustný. Žalobca v súvislosti so stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 poukázal na niekoľko príkladov rozhodnutí Oberster Gerichtshof - najvyššieho rakúskeho súdu v civilných veciach, a keďže rakúsky ústavný súd nie je oprávnený skúmať ústavnosť rozhodnutí Oberster Gerichtshof, sú tieto rozhodnutia považované za konečné v rámci súdneho systému Rakúskej republiky. Ani nemecká ani rakúska úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje žiadne prelomenie ochranyhodnosti prevodu (rubopisu) v prípadoch zmenky založenej spotrebiteľským vzťahom, čoho dôkazom je: BGH, 25.02.1965 - II ZR 191/62 (Dr. Fisher, Dr. Kuhn, Liesecke, Dr. Bukow a Dr. Schulze. Žalobca v podanom odvolaní uviedol závery a rozhodnutia práve vo vzťahu k ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. v nadväznosti na Spoločné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 so záverom, že samotné stanovisko bez odôvodnenia sa vôbec nezmieňuje o prelomenie ochrany nadobúdateľa zmenky podľa § 17 čl. I zákona č. 191/1950 Zb., t.j. o nepotrebnosti preukazovania zlomyseľného konania nadobúdateľa zmenky (indosatára) pri nadobúdaní zmenky, či už na námietku dlžníka alebo bez nej, z čoho jasne vyplýva, že ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. naďalej platí v celej svojej šírke, že stanovisko sa skutočne týka iba povinnosti ex offo preskúmať zmenkový nárok v intenciách možnej absolútnej neplatnosti podkladového úkonu (kauzálného úkonu) z dôvodu jeho nekalej povahy alebo neprípustnosti nároku zo zmenky. Stanovisko NS SR č. 93/2015 v žiadnom prípade neprelomilo zásadu ochranyhodnosti prevodu zmenky rubopisom. K prelomeniu došlo až zmenou zákona zmenkového a šekového k 23.12.2015, a to nepochybne bez spätných účinkov na zmenky vystavené pred týmto dátumom. Stanovisko Najvyššieho súdu SR v podstate odmieta aplikovať ochranu zmenkového dlžníka voči indosantovi cestou náhrady škody a tlačí všeobecné súdy do hľadania riešenia poskytnutia ochrany dlžníkovi pred ochranou indosatára, avšak nijako neuvádza, že ak aj všeobecný súd zistí neplatnosť kauzálného úkonu, čo má všeobecný súd okrem prieskumu zmenkového nároku v intenciách neplatného kauzálného úkonu robiť. Prieskum zmenkového nároku v intenciách neplatnosti kauzálného úkonu po dobromyseľnej indosácii má ten následok, že sa to nijako nedotýka povinnosti zaplatiť sumu uvedenú na zmenke. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na rakúsku úpravu ochrany spotrebiteľa pri zmenkových vzťahoch, a to znenie rakúskeho spolkového zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj rozsudok Oberster Gerichtshof, rozhodnutie sp. zn. 1Ob602/87 z 10.6.1987. Žalobca zdôraznil, že neexistuje taký judikát českého, nemeckého alebo rakúskeho súdu, ktorý by umožňoval chrániť zmenkového dlžníka pred dobromyseľným (pri nadobúdaní zmenky) indosatárom tak, že by chránil zmenkového dlžníka bez námietky zmenkového dlžníka vo vzťahu k okolnostiam, ktoré by mohol namietat voči predchádzajúcemu majiteľovi zmenky. Princíp zákazu zneužitia práva totiž chráni len tých, čo sa o svoje práva starajú. To, že bolo možné zmenkou zabezpečiť sumu len do výšky 30 % (§ 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z.) nie je dôvodom na neplatnosť zmenky, ak suma v nej uvedená presahuje túto sumu. Uvedené je možné považovať len za relatívnu námietku zmenkového zákazu, ktorá je založená na porušení povinnosti veriteľa dlžníka neprijat' zmenku v rozpore so zákazom jej prijatia, t.j. na osobných vzťahoch medzi veriteľom a dlžníkom. Neplatnosť zmenky je regulovaná výlučne

zákonom č. 191/1950 Zb., a preto nie je možné na ňu aplikovať ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov v zmysle Občianskeho zákonníka. Zmenka v danom konaní spĺňa všetky náležitosti vyžadované v § 75 zákona č. 191/1950 Zb., tak potom nemôže byť zmenkou neplatnou, a to z dôvodu, že by svojim obsahom alebo účelom odporovala zákonu. Skúmaním kauzy ex offa by dochádzalo k narúšaniu pilierov, na ktorých stojí zmenkové právo a Dohovor o jednotnom zmenkovom práve zo 7.6.1930, čím by dochádzalo k budovaniu nedôvery voči zmenke ako cennému papieru. Názor Najvyššieho súdu SR v odôvodnení stanoviska o tom, že pri uplatnení námietky dlžníka, že žalobca konal vedome na škodu dlžníka, by výkon práva bol v rozpore s dobrými mravmi ako aj v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 7), je podľa názoru žalobcu nesprávny. V prípade indosácie zmenky, sa zmenka stáva platidlom, takže možnosť vznášať námietky voči nej je obmedzená len na prípady zlomyseľnosti nadobúdateľa pri jej nadobúdaní. Najvyšší súd SR v stanovisku nesprávne vykladá pojem „vedome na škodu veriteľa“ spôsobom, ktorý bol v Rakúsku na Oberster Gerichtshof opustený v roku 1972. Pre porovnanie žalobca poukázal na rozhodnutie OGH 1 Ob 270/57 z 8.1.1958, OGH 5 Ob 275/71 z 25.01.1972 SZ 45/6 - EvBl 1972/190 S 352.

12. Žalobca poukázal na to, že znenie dohody o vyplňovacom práve vo všeobecných obchodných podmienkach nemá žiadne znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože nebude spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oproti zákonnej úprave a navyše sa bude týkať ceny hlavného predmetu plnenia, ktorá bola individuálne vyjednaná, pričom sa v ňom nebude spomínať žiaden zmenkový úrok, ani taký, ktorý je neprimeranej výšky ako sankcia za nesplnenie zmluvnej povinnosti, a potom dohoda o vyplňovacom práve nemala byť ako porušená, keďže dlžník podpísal blankozmenku s údajom, ktorý sa v dohode o vyplňovacom práve nespomínal, čo však, keďže išlo o prejav dlžníka, nie pôvodného veriteľa, znamená, že dohoda o vyplňovacom práve nemôže byť ani neplatná, nielen porušená. Nadobúdateľ zmenky je chránený a nemožno mu rozpor s dohodou o vyplňovacom práve namietat, okrem prípadu zlomyseľnosti alebo hrubej nedbanlivosti, čo však v situácii predtlačenej sumy zmenkového úroku a neznalosti všeobecných obchodných podmienok v čase nadobudnutia zmenky znamená, že nadobúdateľ zmenky nemal žiadnu indíciu, aby pátral po dohode o vyplňovacom práve. Vo vzťahu k zmenkovému úroku vo výške 0,25 % denne samotné stanovisko NS SR jednoznačne požaduje posúdiť mieru primeranosti takéhoto úroku a zamietnuť žalobu v časti nad rámec primeranosti. Tento úrok sa počíta od vystavenia zmenky do splatnosti zmenky v prípade zmenky vystavenej na videnie, čo je moment jej predloženia dlžníkovi a od tohto momentu sa počíta zákonný úrok z omeškania vo výške 6 % ročne. Žalobca vzhľadom ku komplexnej argumentácii v odvolaní žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe bude vyhovieť s priznaním trov súdneho konania.

13. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadřila.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 379 CSP, 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

15. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Co/24/2017-243 zo dňa 9.8.2017 s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 19.9.2017 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline podľa ust. 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

16. Krajský súd uvádza, že v štádiu svojho konania a rozhodovania aplikoval rozhodné ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“), a to vzhľadom k jeho účinnosti od 1. júla 2016 podľa ust. § 474 CSP a ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

17. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

18. Za aplikácie ust. § 380 ods. 1 CSP v ďalšom svojom postupe odvolací súd bol viazaný rozsahom odvolania žalobcu v zmysle podaného odvolania zo dňa 22.12.2016, keďže nebol preukázaný ani jeden z dôvodov podľa ustanovenia § 379 pod písmenom a) až c) CSP. Z odvolacích dôvodov žalobcu obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 22.12.2016, boli vzaté do úvahy len tie, ktoré nemali charakter nových argumentov, tvrdení neobsiahnutých v konaní pred okresným súdom, ak v zmysle postupu, konania okresného súdu bolo tak vo vzťahu k žalobcovi ako aj k žalovanej vykonané poučenie v zmysle § 154 CSP. V ďalšom krajský súd uvádza, že odvolaním žalobcu obsiahnutom v písomnom podaní zo dňa 22.12.2016, bola napadnutá len výroková časť II., ktorým vo zvyšku okresný súd žalobu zamietol a výroková časť III., ktorým sa žalovanej priznalo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže prvý výrok, ktorým bolo konanie zastavené v časti o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne zo sumy 772,53 Eur od 2.5.2010 do 2.9.2010 zo sumy 722,53 Eur od 3.9.2010 do 28.9.2010, zo sumy 692,53 Eur od 29.9.2010 do 5.12.2010, zo sumy 642,53 Eur od 6.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 342,53 Eur od 14.1.2011 do 21.2.2011, zo sumy 302,53 Eur od 22.2.2011 do 17.4.2011, zo sumy 282,53 Eur od 18.4.2011 do 19.5.2012, zo sumy 262,53 Eur od 20.5.2012 do 16.9.2012, zo sumy 191,53 Eur od 17.9.2012 do 8.11.2012, zo sumy 119,53 Eur od 9.11.2012 do zaplatenia, bol v súlade s dispozitívnym úkonom žalobcu, a to úkonom zo dňa 21.12.2015 č.l. 131 spisu. Ak okresný súd výrokom I. čiastočne konanie o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne zo sumy 772,53 Eur od 2.5.2010 do 2.9.2010 zo sumy 722,53 Eur od 3.9.2010 do 28.9.2010, zo sumy 692,53 Eur od 29.9.2010 do 5.12.2010, zo sumy 642,53 Eur od 6.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 342,53 Eur od 14.1.2011 do 21.2.2011, zo sumy 302,53 Eur od 22.2.2011 do 17.4.2011, zo sumy 282,53 Eur od 18.4.2011 do 19.5.2012, zo sumy 262,53 Eur od 20.5.2012 do 16.9.2012, zo sumy 191,53 Eur od 17.9.2012 do 8.11.2012, zo sumy 119,53 Eur od 9.11.2012 do zaplatenia zastavil, tak je zrejmé, že týmto výrokom vyhovel čiastočnej dispozícii žalobcu obsiahnutej v podaní zo dňa 21.12.2015, z ktorého dôvodu odvolanie žalobcu nesmerovalo voči prvej výrokovej rozsudku okresného súdu.

19. Žalobca v podanom odvolaní kládol dôraz hlavne na charakter konania, ktoré bolo vyvolané pred okresným súdom podaným návrhom, a to konania v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“) a uplatneného nároku, ktorý vychádzal z predloženého originálu zmenky ako cenného papiera abstraktnej povahy, s poukazom aj na ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb., keď podľa názoru žalobcu nebolo možné vznášať kauzálne námietky, na ne prihliadať a tým ani viesť dokazovanie v smere kauzy, čím podľa žalobcu ako odvolateľa boli porušené ustanovenia Nariadenia, ako aj koncentračná zásada konštruovaná týmto Nariadením, pokiaľ žalovaná nevzniesla námietky voči zmenke podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia. Žalobca súčasne v odvolacom konaní namietal závery Spoločného stanoviska Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, na ktoré poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vzhľadom k rozsahu, podstaty odvolacích dôvodov žalobcu primárne krajský súd uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný. Okresný súd prijal vecne správne závery vzhľadom aj k priebehu a postupu konania, vykonávaného dokazovania pred okresným súdom a výsledkom tohto konania bolo zamietnutie žaloby žalobcu vo zvyšnej časti s nepriznaním náhrady trov konania žalovanej.

20. Krajský súd na základe odvolacích dôvodov žalobcu nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k takým vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to ani po skutkovej, ani po právnej stránke. Zvýrazňuje sa, že pokiaľ okresný súd svojím procesným postupom zachoval práva žalobcu a žalovanej, a na vykonávanie týchto dôkazov nariadil pojednávanie, tak nie je možné sa relevantným spôsobom zo strany žalobcu brániť tým, že by postupom vykonávaného dokazovania bolo zasiahnuté do práv žalobcu, prípadne žalovanej. Okresný súd práve z dôvodov, že je potrebné vo veci vykonať dokazovanie nariadil pojednávanie, a tým tak žalobcovi ako aj žalovanej, t.j. obidvom sporovým stranám vytvoril rovnaké možnosti na uplatňovanie ako aj ochranu svojich práv a oprávnených záujmov, a preto nemožno dospieť k záveru o zásahu do uplatnených práv žalobcu v zmysle Nariadenia.

21. Primárne k tejto právnej veci, je nevyhnutné poukázať, že žalobca uplatnil pohľadávku v zmysle čl. 4 ods. 1 Nariadenia vyplnením vzorového tlačiva „A“, doručeného Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 28.3.2013, a bolo súčasne potrebné prihliadnúť aj zo strany odvolacieho súdu na charakter uplatnenej pohľadávky a opis dôkazov, ktoré túto uplatnenú pohľadávku podporujú. Z údajov obsiahnutých na vzorovom tlačive „A“ a opisu dôkazov bolo zrejmé, že žalobca uplatnil pohľadávku zo zmenky ako indosatár, ktorý nadobudol všetky práva zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 10.09.2009 na zmenkovú sumu 772,53 Eur so záväzkom úhrady zmenkového úroku vo výške 0,25% denne od

02.05.2010. Vo vzorovom tlačive „A“ na uplatnenie pohľadávky podľa Nariadenia pod bodom 8.1. pri údajoch o uplatnenej pohľadávke žalobca ďalej uviedol, že indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Zmenka bola vystavená dňa 10.09.2009 na sumu 772,53 Eur, pričom do nej bol zahrnutý aj záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s 0,25 % denným úrokom od 02.05.2010. Žalobca v návrhu uviedol, že žalovaná na zmenkovú sumu uhradila sumu 653 Eur, na úroky 0 Eur, preto podľa čl. 7 Nariadenia žiadal vydať rozsudok, ktorým sa žalovanej uloží, aby do troch dní od doručenia rozsudku zaplatila žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 119,53 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne z jednotlivých súm špecifikovaných v návrhu s uvedením dátumov splatnosti a vyčíslením úroku, 6 % ročného úroku z jednotlivých súm špecifikovaných v návrhu s uvedením dátumov splatnosti a vyčíslením úroku, ako aj zmenkovú odmenu vo výške 2,58 Eur a náhradu trov konania.

22. Okresný súd doručil tlačivo C na odpoveď žalovanej v zmysle čl. 5 ods. 2 a 3 Nariadenia, na ktoré doručené tlačivo žalovaná v požadovanej lehote stanovenej Nariadením reagovala. Následne pokračovala úprava sudkyňou okresného súdu na čl. 51 o pripojení spisu sp. zn. 3Er/109/2011, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 531/11 vo veci oprávneného: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., Bratislava proti povinnému, a to žalovanej: V. R. na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 09621/10, ďalej zmluvu o úvere, vystavenú zmenku. Uznesením okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 12.04.2011 č.k. 3Er/109/2011-19 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.06.2011. Okresný súd tieto dôkazy z uvedeného pripojeného spisu ako aj dôkazy doložené žalobcom vykonal na pojednávaní nariadenom dňa 15.11.2016, na ktoré sa nedostavil žalobca, jeho zástupca, z dôvodu ktorého postupu sa žalobca vzdal svojho práva vyjadrovať sa k týmto vykonávaným dôkazom. Ak okresný súd zachoval práva žalobcu a žalovanej a na vykonávanie týchto dôkazov nariadil pojednávanie, tak nie je možné sa relevantným spôsobom zo strany žalobcu brániť tým, že by postupom vykonávaného dokazovania bolo zasiahnuté do jeho práv. Okresný súd práve z dôvodov, že je potrebné vo veci vykonať dokazovanie nariadil pojednávanie, a tým tak žalobcovi ako aj žalovanej, t.j. obidvom sporovým stranám vytvoril rovnaké možnosti na uplatňovanie ako aj ochranu svojich práv a oprávnených záujmov, a preto nemožno dospieť k záveru o zásahu do uplatnených práv žalobcu v zmysle Nariadenia.

23. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a po skutkovej a právnej stránke sa stotožňuje s dôvodmi relevantnými pre rozhodnutie vo veci, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom tento súd prvého stupňa dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru.

24. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že pokiaľ Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offo na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

25. Okresný súd za dodržania ustanovení Nariadenia a cez úpravu čl. 19 Nariadenia v spojení s ustanoveniami Civilného sporového poriadku vo vzťahu k dokazovaniu správne postupoval, vychádzajúc i zo Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky zo vzťahu k ochrane spotrebiteľa zo dňa 20. októbra 2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí

súdu Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93, podľa ktorého: „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcejmu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhľadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“, keď zabezpečil prieskum nároku uplatneného žalobcom v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má žalovaný nárok svoj základ, a to v situácii, ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku predložil súdu zmenku. Teda na bližšie zistenie povahy subjektov pôvodného záväzkového vzťahu, ako aj z dôvodu komplexného posúdenia existencie záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského, si súd prvej inštancie v konaní zabezpečil exekučný spis súvisiaci so zmluvou, ktorá bola označená číslom zmluvy na origináli zmenky, a ktorá bola uzavretá medzi žalovaným ako dlžníkom a prvým majiteľom zmenky ako veriteľom, z ktorého súd zistil spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy.

26. V konkrétnych podmienkach danej veci odvolací súd zvýrazňuje tie zistenia a závery okresného súdu, ktoré v súvislosti s predtým vedeným exekučným konaním voči žalovanej sp. zn. 3Er/109/2011 viedli k zamietnutiu uplatneného nároku žalobcu (v časti po dispozitívnom úkone), ak bolo zrejme postavenie žalovanej ako spotrebiteľa v úverovom vzťahu s predchádzajúcim majiteľom zmenky zabezpečovacej poskytnutý spotrebiteľský úver. Bolo preukázané, že zmenka sa kauzálne týkala a mala zabezpečovať poskytnutý spotrebiteľský úver a z dokazovania dostatočne vyplynul záver okresného súdu, že malo ísť o úver bez úrokov a poplatkov, pre chýbajúce zákonné náležitosti vyžadované pri úveroch poskytovaných spotrebiteľom (RPMN).

27. Vychádzajúc aj z uvedeného spoločného stanoviska, aj keď v rozhodnom období (do 31.12.2010) samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bolo povolené, rovnako tak indosácia zmenky zabezpečovacej spotrebiteľský úver, tak v danej veci bolo dôvodné poskytnutie ochrany súdom prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd zhodne so spoločným stanoviskom akcentuje, že: „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmienok zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

28. „Pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 ZZŠ by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. §17 obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome

na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný“.

29. „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

30. V súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru veriteľ smel prijať od dlžníka zmenku na zabezpečenie svojho nároku, len ak išlo o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia bola vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď príslušenstvo sa zo zákona rozumelo vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hoci teda na zabezpečenie spotrebiteľského úveru mohla byť vystavená zabezpečovacia zmenka, táto mohla byť vyplnená len na zákonom ustanovenú maximálnu zmenkovú sumu. V tejto súvislosti sa poukazuje aj na skutočnosť, že ustanovenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. príslušenstvo v rámci zmenkovej sumy odvodzuje od istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, pričom za istinu spotrebiteľského úveru nie je možné považovať aj poplatok za poskytnutie úveru, ale len sumu samotného úveru, na základe čoho zmenková suma mohla byť maximálne o 30 % vyššia než bola suma poskytnutého úveru. Ustanovenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. Za takých okolností je uplatňovanie nároku zo zmenky nadobúdateľom zmenky v rozpore so zákonom a súdnu ochranu veriteľovi nemožno poskytnúť postupom podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zvýrazňuje odvolací súd, že obsah úverovej zmluvy bol koncipovaný tak, že narušuje rovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán najmä v časti zabezpečovacích prostriedkov, bol koncipovaný v prospech veriteľa bez toho, že by zabezpečoval minimálne právne prostriedky na ochranu dlžníka. Obsah celej zmluvy a jej účel, ktorý sa premieta do výšky jednotlivých sankcií, poplatkov, zmluvných pokút, vrátane dohody o vyplnení blankozmenky, sa prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Dohodu o vyplňovacom práve k zmenke nemožno považovať za podmienku individuálne dojednanú, a táto vo svojom dôsledku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojedania podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V prípade, ak je neplatná dohoda o vyplňovacom práve zmenky, právo na vyplnenie zmenky remitentovi nevzniklo. Pokiaľ došlo veriteľom k vyplneniu zmenky, a to napriek tomu, že právo na jej vyplnenie remitentovi nevzniklo a následne remitent postúpil práva zo zmenky na tretiu osobu, veriteľ svojím postupom zásadným spôsobom zhoršil právne postavenie žalovanej ako spotrebiteľa, a preto nie je možné na základe takto vystavenej zmenky úspešne sa domáhať akýchkoľvek práv a poskytnúť takémuto nároku súdnu ochranu.

31. Za tohto dôkazného stavu v dotknutej prejednávanej veci nebolo možné poskytnúť nárokom žalobcu právnu ochranu v zmysle žalobného návrhu (v rozsahu po dispozitívnom úkone) a nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu vychádzajúcou výhradne z doloženej zmenky, bez prihliadania na ďalšie skutkové a právne okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo procesne prípustným spôsobom za rešpektovania rozsahu súdnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanej právnym poriadkom SR a EÚ, a to i v rozhodnej dobe vzniku záväzkového právneho vzťahu, z ktorého pochádzajú žalobcom uplatňované nároky v tomto súdnom konaní.

32. Posudzované rozhodnutie okresného súdu tak z procesného ani vecno-právneho hľadiska nevybočilo z rámca daného právnou úpravou aplikovanou okresným súdom, relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, v spojení s vyššie uvádzaným spoločným stanoviskom NS SR.

33. Pokiaľ vznášal žalobca v podanom odvolaní aj právnu argumentáciu vo vzťahu k Spoločnému stanovisku Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, krajský súd uvádza, že práve princíp právnej istoty ako znak právneho štátu, ktorým nepochybne Slovenská republika je, si vzhľadom k rozdielnosti rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyžadoval zaujať zjednocujúci postoj k právnej ochrane spotrebiteľa v takomto druhu vyvolaných súdnych sporov s uplatneným nárokom zo zabezpečovacej zmenky, a ak sa týchto právnych záverov Najvyššieho súdu SR držal v rámci rozhodnutia okresný súd a vo vyvolanom odvolacom konaní aj krajský súd, tak tento postup je zákonným postupom bez ohľadu na rozhodovaciu činnosť iných súdov, súdov iných štátov, na ktoré odkazoval žalobca v odvolaní.

34. V konaní pred krajským súdom neboli zistené dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku okresného súdu a ani pre jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná. Krajský súd však z obsahu spisového materiálu nezistil vznik trov žalovanej spojených s týmto odvolacím konaním, a preto rozhodol, že žalovaná nemá nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.